

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το χαμόγελο

Κάθε μέρα, καθώς πηγαίνω στο γραφείο μου, που βρίσκεται στο βουλευτήριο Σεβαστουπόλεως, συναντώ το τράμ που προχωρεί και πάει πέρα, και βλέπω πάντα σ' αυτό μια χαριτωμένη μικρούλα, ή όποια είνε τακτικωτάτη στις ώρες της, όπως είμαι τακτικωτάτος κ' εγώ.

Η νέα αυτή έχει θέβαια πολύ καλή ανατροφή. Έπωφελείται όμως φαίνεται, από την άσυδοσία που δίνουν τα τράμ. Κ' ένα πρωί θλέποντάς με απ' έξω, μου χαμογέλασε με πολύ μεγάλη τρυφερότητα.

Θά την ξέρετε θέβαια την άσυδοσία των τράμ. Οί άνθρωποι που διοσταυρώνονται, αυτοί που πηγαίνουν πεζοί στον ύδρομο τους κι' αυτοί που ταξιδεύουν με το τράμ, επιτρέπουν στον έαυτό τους μερικές μικρές ελευθερίες τη στιγμή που αντικρύζουν ό ένας τον άλλον, χωρίς να προσεγγίζονται.

Μιά μικρούλα χαμογελά σ' ένα χαμίτι, ένας υπάλληλος καταστήματος χαμογελά σέ μια μοδιστρούλα, κ' ένας άγνωστος κύριος δέχεται διαπεραστικώτατες ματιές από μια άγνωστή του κυρία, που όνειροπολεί.

Αυτά όλα είνε ανταλλαγές φιλοφρονήσεων, όνειροπολήσεων, πόθων, ανταλλαγή άνωθυμη, κλέφτικη, χαριτωμένη, κάτι σαν άπτόμο σχίσμο του πέπλου που σκεπάζει την ανθρώπινη ύποκρισία.

Η χαριτωμένη λοιπόν αυτή γυναικούλα που καθότανε μέσα σέ τράμ, χαμογέλασε σέ μένα που ήμουν κάτω στον δρόμο... Της χαμογέλασα κ' εγώ, τó τράμ έπέρασε κ' έμεινα καταμεσής τού δρόμου, άναστατωμένος από μια άνόητη συγκίνησι. Τί τά θέλετε... Έχω ένα ξμφυτο ελάττωμα και πρέπει να τó όμολογήσω... Λατρεύω τη γυναίκα, λατρεύω τις γυναίκες και δέν είναι εύτυχησμένος παρά άμα ύποφέρω έξ αίτίας τους ή άμα τó κάνω εγώ να ύποφέρουν.

Την άλλη ήμέρα, σαν τά μαθητούδια κ' εγώ, παραμόνευσα τó πέρασμα τού τράμ τη συνηθισμένη ώρα...

Η καρδιά μου είχε πλημμυρίσει από χαρά, ή ψυχή μου πήγαινε να πετάξη στά ούράνια... Έπλαθα χίλια δυό όνειρα άτελείωτης εύτυχίας. Όταν έχη κανείς την καλή τύχη ν' αγαπηθώ από ένα τέτοιο άβρο και όνειρωδες πλάσμα, έχει τó δικαίωμα να περιμένη κάθε χαρά και κάθε εύτυχία.

Πήρα τότε κ' εγώ την άπόφασι ν' άρχισω συστηματική παρακολούθησι, άφου προηγουμένως θά έκανα μια δοκιμη άκόμα. Αν δηλαδή ή νέα μου χαμογελούσε άλλη φορά, θά την έπαιρνα από πίσω, θά μάθαινα που συχνάζει, που κάθεται, ποία είνε και σιγά-σιγά θά έπεδίωκα τις σχέσεις της...

Ο νοός μου είχε πάρει δρόμο... Φανταζόμουν τώρα ένα όμορφο σπιτάκι, στολισμένο με χίλια - δυό κομψότατα πραγματάκια, μιάν άληθινή φωλίτσα και μέσα στή φωλίτσα αυτή, σαν άγγελος μέσα στον παράδεισο, έμένα και την καλή μου γυναικούλα, τη νέα εκείνη τού τράμ, που είχε τó πιό γλυκό χαμόγελο τού κόσμου.

Την άλλη μέρα, πραγματικώς, έφθασα έγκαίρως στή γωνιά τού φαρμακείου. Σέ λίγο πέρασε τó τράμ. "Ω! τί εύτυχία! Εκείνη βρισκότανε μέσα και σέ λίγο μου χαμογέλασε!

Ξέχασα τότε κάθε άπόφασι που είχα πάρει έβαλα κατά μέρος κάθε ντροπή, κάθε προφύλαξι, και μ' ένα νεανικώτατο πήδημα, βρέθηκα επάνω στό τράμ.

Κατά σύμπτωσιν ύπήρχε μια θέσις κενή και ή θέσις αυτή — ό Θεός βοηθεί πάντα τούς έρωτευμένους. — ήταν στό πλευρό της!

Έκάθησα τότε, την χαιρέτησα με τó καπέλλο και της είπα με τη μεγαλύτερη τρυφερότητα:

— Δεσποινίς... Είσαστε, αλήθεια, παραπολύ χαριτωμένη!... Αυτή τότε γύρισε ξαφνιασμένη, μούρριξε μιá περιφρονητική ματιά — τη ματιά που ρίχνει μιá γυναίκα, όταν θυμώνη για την προστυχιά ενός άγνωστου διαβάτου, και γύρισε έπειτα τó κεφαλάκι της προς τά έξω, προς τόν δρόμο...

Η στάσις της αυτή, αντί να με στενοχωρήση, απ' έναντίας μ' ένθουσίασε. Μου έδειχνε όλοφάνερα, πώς ή νέα εκείνη που είχα άρχισει ν' αγαπώ με την καρδιά μου, έννοούσε να κρατάη τη θέσι της και την ύπόληψί της στήν κοινωνία.

«Μπράβο της! σκέφθηκα μ' ένθουσιασμό... Δέν της άρέσει να της μιλούν εμπρός σ' όλον τόν κόσμο. Κ' εγώ, αλήθεια, ήτον τρέλλα αυτό που έκανα. Γιατί να μην τó συλλογιστώ προητέραις;»

Έπήρα τότε την άπόφασι να περιμένω να κατέβη από τó τράμ και να κατέβω κ' εγώ. "Ετσι θά μπορούσα ελεύθερα πειά να της μιλήσω στον δρόμο!

Πράγματι, σέ λίγο ή μικρούλα κατέβηκε μπροστά στού Τορτόν. Έσπευσα να την μιμηθώ κ' εγώ.

Σέ λίγο την πλησίασα εύγενικά, με σεβασμό, με τó καπέλλο στό χέρι πάντα.

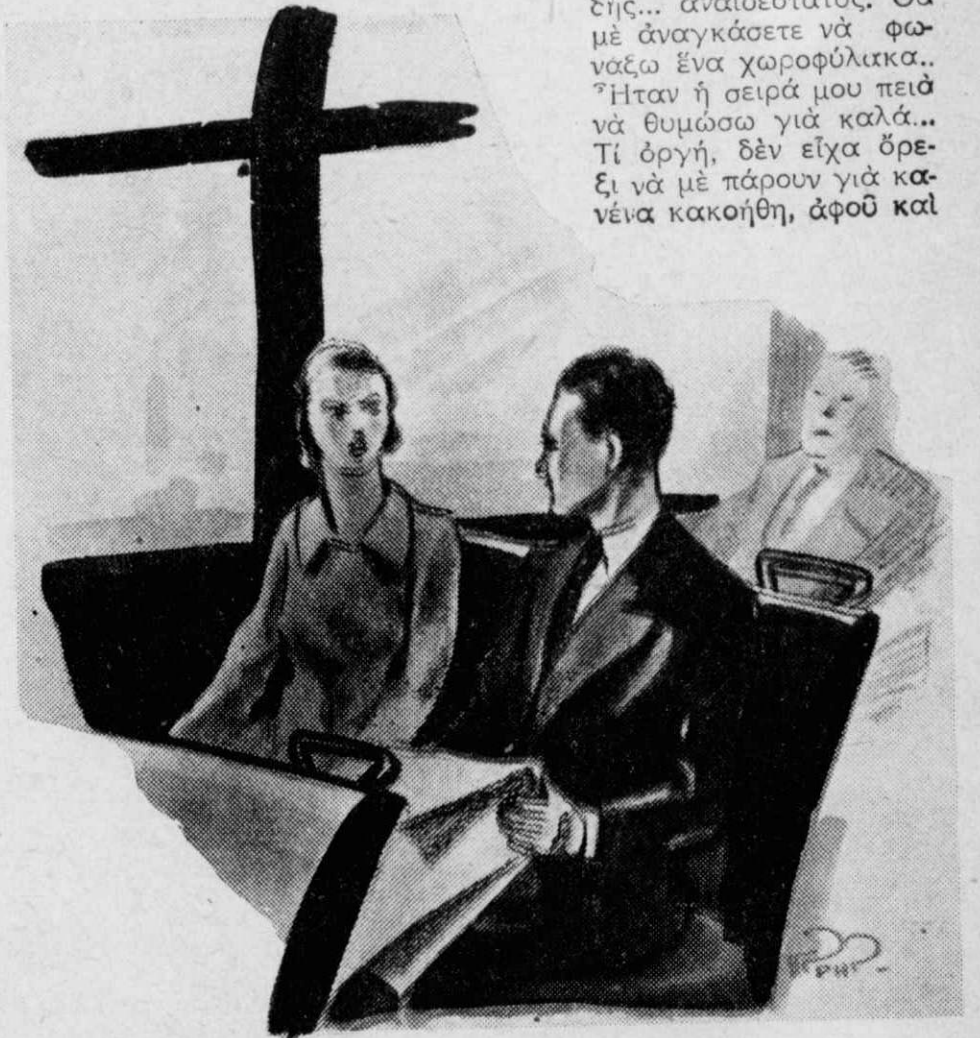
— Δεσποινίς...

Έκείνη όμως έγινε έξω φρενών άμέσως.

— Θά μ' αφήσετε επί τέλους ήσυχη κύριε!... Μά δέν τó νοιώθετε, για τó Θεό, πώς μου γίνεται άνυπόφορος;

— Μά... δεσποινίς!...

— "Α!... Είσαστε άναίδης... άναιδέστατος. Θά με άναγκάσετε να φωνάξω ένα χωροφύλακα... Ήταν ή σειρά μου πειά να θυμώσω για καλά... Τί όργή, δέν είχα όρεξι να με πάρουν για κενά κακοήθη, άφου και

Γύρισε ξαφνιασμένη και μούρριξε μιá περιφρονητική ματιά.

οί σκοποί μου ήταν καλοί κι' άφου' άλλωστε εκείνη με είχε προκαλέσει πρώτη με τις γλυκειές ματιές της!...

Μιά ξέξηγρη, επί τέλους, ήταν άπαραίτητη!

Της είπα τότε σοβαρά:

— Σ'ας βεβαιώνω, υ'εσποινίς, πώς δέν μπορώ νά έννοήσω, τί είδους ύποδοχή είν' αυτή πού μου κάνετε. "Όταν προτήτερα μου χαμογελούσατε, είσατε πιό πολύ χαριτωμένη... Σ'ας τό όρκίζομαι...

Η νέα τότε στάθηκε κατάπληκτη και με ρώτησε:

— Σ'ας χαμογέλασα έγώ... κύριε.

— Ναι... σεις!... Κι' όχι μιá φορά μάλιστα...

— Άλλά;...

— Τρεις φορές, ως τώρα. Η τρίτη είνε η σημερινή!

— Και πού παρακαλώ, άν δέν είμαι άδιάκριτη ;

— Στη στάσι του τράμ, πού είνε έμπρός στο φαρμακείο «Ιντεάλ».

Η νέα τότε με κύτταξε εύθυμα, αλλά και ειρωνικά συγχρόνως. "Επειτα μου είπε:

— Έν πρώτοις, κύριε, δέν είμαι δεσποινίς...

— Άλλά;

— Είμαι κυρία !

— Κυρία σεις; Τόσο μικρή;

Χαμογέλασε με αυταρέσκεια και μου είπε:

— Μάλιστα έγώ!... Κι' άν δέν με πιστεύετε ίδού! "Εθγαλε τότε τό γάντι της και είδα με έκπληξι μου ένα λεπτό, κουκλί-

στικο, σαν από αλάστρο χεράκι και στο κάτω μέρος του παράμεσου δαχτύλου, μιá λεπτότατη θέρα, μ' ένα μπριλλαντάκι στη μέση!

Γεμάτος άπογοήτευσι τότε, δέν συγκρατήθηκα πειά και είπα:

— Είσατε παντρεμένη κι' όμως χαμογελούσατε σ' έμένα, σ' ένα ξένο!...

Η νέα — πού δέν ήταν πειά, ούτε μπορούσε νά γίνη, άλλοίμονο, δική μου — με κύτταξε σοβαρά αυτή τή φορά, κ' είπε:

— "Όταν μου μιλήσατε για τό φαρμακείο «Ιντεάλ» τ'ά έννόησα δυστυχώς όλα, γιατί ούτε μιá στιγμή δέν πέρασε κακή ιδέα απ' τό νοϋ μου... Μόνο πού ένα αίσθημα είχε άρχισει... Μπορώ όμως νά σ'ας δώσω τόν λόγο της τιμής μου, — και τότε θ'ά με πιστέψετε θέβαια — ότι ποτέ μου δέν πρόσεξα τή φυσιογνωμία σας...

— Μά πώς σ'ας έβλεπα τότε νά χαμογελάτε πρós τό μέρος μου;

— Άλήθεια, χαμογελοϋσα πάντοτε, κάθε φορά, πού τό τράμ σταματοϋσε έξω από τό «Ιντεάλ». Θέλετε όμως νά μάθετε γιατί ; Καλύτερα νά σ'ας τ'ά π'ω όλα, για νά φύγη κάθε άμφιβολία από την ψυχή σας... Χαμογελώ σ' αυτό τό μέρος, γιατί εκεί συναντώμαι κάθε βράδυ με τόν αγαπημένο μου άντρούλη, πού έρχεται κι' αυτός από τή δουλειά του και πηγαίνουμε μαζί στο σπίτι μας... Κάθε πρωί λοιπόν, πού περνά από κει με τό τράμ, συλλογίζομαι τή βραδυνη μας συνάντησι και χαμογελώ από ευχαρίστησι... Μου κλέψατε λοιπόν, χωρίς νά τό θέλετε, τό χαμόγελό μου... Δέν άπευθυνόταν σέ σ'ας, αλλά σέ κάποιον άλλον, στον άντρούλη μου!... Και τώρα, χαίρετε, κύριε...

Με άφηκε εκεί καρφωμένο στη θέσι μου και έφυγε περήφανα και με χάρι... Έγώ τ'ά είχα χαμένα απ' τό κακό μου... Τράμ και αυτοκίνητα περνούσαν άδιάκοπα από την πολυσύχναστη λεωφόρο... Μηχανικώς άντίκρυσα μιá νέα ξανθή... Μου χαμογέλασε χαριτωμένα... Κ' έγώ της άπάντησα μ' ένα χαριτωμένο επίσης μορφασμό, αλλά μορφασμό... άγανακτήσεως...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΕΛΙΝΙΕ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο "ΟΔΟΝΤΑΛΓΙΣΤΗΣ,"

Για τόν περίφημο Άγγλο ήθοποιό Γκόριγκ διηγούνται ότι όταν τόν ρώτησαν κάποτε τί σημαίνει «όδονταλγιστής» όπως έλεγαν τότε τούς οδοντογιατρούς άπάντησε:

— Ένας άνθρωπος πού θγάζει τ'ά δόντια των άλλων για... μ' άπορ' νά θέτη εις κίνησι τ'ά δικά του !...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Άπό τ'ά ευρωπαϊκά σατυρικά φύλλα)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΑΡΡΑΣ.

Η Σάρρα είνε έτοιμοθάνατη. Ο Σολωμών, ο άντρας της, πού σ' όλη τή ζωή της τή ζήλευε φοβερά, της φωνάζει:

— Σάρρα!... Σάρρα!... Σέ ικετεύω. Πριν πεθάνης πές μου, με άπάτησες καμμιά φορά ;

Η Σάρρα, άνοίγει λίγο τ'ά μάτια της και ψιθυρίζει:

— "Όχι, Σολωμών, ποτέ μου... Κι' άν σου λέω ψέματα νά με τιμωρήση ο Θεός και νά με κάνη νά στριφογυρίζω διαρκώς στον τάφο μου...

— Καλά!... Σέ πιστεύω.

Και η Σάρρα πεθαίνει.

"Υστερ' από λίγον καιρό άρρωσταίνει και ο Σολωμών και πεθαίνει κι' αυτός, ύστερ' από τή γυναίκα του.

Μόλις όμως έφθασε ο Σολωμών μπροστά στον Θεό, η πρώτη του σκέψις ήταν νά τόν ρωτήση:

— Πού είνε η Σάρρα;

— Ποιά Σάρρα; Δέν έχουμε καμμιά Σάρρα έδω στον ούρανό, του άπαντ'ά ο Παντοδύναμος.

— Η Σάρρα Μπλούμ! Η γυναίκα μου!

Τότε ο "Υψιστος ρωτάει έναν από τούς άγγέλους του:

— Για ποιά Σάρρα μιλάει αυτός ο χριστιανός ;

Τότε ο άρχάγγελος, σκέπτεται λιγάκι και άπαντάει:

— "Α! Θα λήη για κείνη τή γυναίκα πού από τότε πού πέθανε δέν έχει ήσυχία, αλλά στριφογυρίζει διαρκώς μέσα στον τάφο της!...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ...

Σέ μιá μικρή πόλι της Γαλικίας, πολλοί Έβραίοι θέλουν ν' αναστήσουν τόν Ραββίνο τους πού πέθανε από συγκοπή. Πηγαίνουν λοιπόν στον άρχιρραββίνο και τόν παρακαλούν νά κάνη αυτό τό θαύμα.

Έκείνός δέχεται και πηγαίνει μαζί τους στο σπίτι του νεκρού, ο όποιος τό έτσουζε ύπερβολικά.

— Δώστε μου ένα ποτήρι παληό κρασί, τούς λέει μόλις φθάνει μπροστά στο φέρετρο του ραββίνου.

Τό ποτήρι με τό κρασί έρχεται άμέσως και ο άρχιρραββίνος διατάσσει τόν νεκρό νά σηκωθή και νά τό πιή...

Ο πεθαμένος όμως δέν κουνιέται...

— Φέρτε μου ένα άλλο ποτήρι κρασί... Νά είνε άσπρο Βουργουνδίας! λέει ο άρχιρραββίνος.

Σέ λίγο φθάνει και αυτό τό κρασί,

Ο άρχιρραββίνος φωνάζει πάλι τόν νεκρό νά σηκωθή και νά τό πιή, μά εκείνος ούτε κουνιέται καθόλου...

— "Α! κάνει τότε, λιγάκι θυμωμένος ο άρχιρραββίνος. Ξέρω τί θέλει!... Φέρτε μου άμέσως ένα πατήρι της πιό καλής σαμπάνιας...

Η σαμπάνια δέν άργεί νά φθάση και ο άρχιρραββίνος έπαναλαμβάνει τή διαταγή στον νεκρό. Μά αυτός δέν παίρνει χαμπάρι, ούτε αυτήν τήν φορά και μένει καρφωμένος στη θέσι του...

Τότε ο άρχιρραββίνος στρέφεται πρós τούς Έβραίους και τούς λέγει...

— Δυστυχώς, φίλοι μου, είνε... για καλά πεθαμένος!... Άφου' δέν σηκώνεται νά πιή τή σαμπάνια πού του προσφέρω, θ'ά π'ή πώς έραξε κιόλας στις ταβέρνες του Παραδείσου!

— Γιατί κρέμασες ένα λάστιχο αυτοκινήτου πάνω από τήν πόρτα σου ; ρωτούν ένα πρώην άμαξά.

— Για γουρι, άπαντ'ά άναστενάζοντας. Πού νά βρεθούν πέταλα στην έποχή μας ;